

Arrest

nr. 182 936 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. MBOG en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn afkomstig van Edo State. Uw vader is van Edo State en uw moeder is Yoruba van Ogun State. Op vierjarige leeftijd verhuisde u met uw ouders en familie naar Kaduna. U groeide op in Kaduna en beëindigde er in 2007 uw secundaire school. In 2010 kwamen uw ouders en drie broers om bij een auto-ongeluk. U overleefde het incident en u werd opgevangen door familievrienden A.(...) en M.(...). U werkte als kapster. In 2012 verliet u Nigeria en u reisde via Marokko, Libie, Italië naar België, waar u uw twee andere zussen Sofia en Philomena kwam vervoegen. U kwam in 2013 in België aan en u werd ziek. U werd in 2013 opgenomen in het Stuivenbergziekenhuis te Antwerpen voor 4 maanden. Hierna werd u onderhouden door uw zussen en door uw toenmalige vriend. In 2015 ging u naar Frankrijk om er asiel aan te vragen. U kreeg een latere datum om u te melden, maar

u keerde niet terug. U werd op 21 augustus 2015 door de politie opgepakt te Antwerpen en u heeft 10 maanden in de gevangenis gezeten. U kwam vrij en u werd op 8 december 2016 bij een politiecontrole opnieuw meegenomen omwille van uw illegaal verblijf in België. U werd overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis te Steenokkerzeel. Er werd een repatriëring gepland op 11 januari 2017, echter u vroeg op 9 januari 2017 voor de eerste maal asiel in België. U verklaart bij een terugkeer naar Nigeria er niemand te hebben, te vrezen voor Boko Haram en u haalt aan ziek te zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omdat u er niemand kent, u haalt aan ziek te zijn en Boko Haram te vrezen, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag laattijdig indiende. U verklaart in 2013 in België te zijn aangekomen (zie gehoor CGVS, p.5). U verbleef bij uw zussen die zelf reeds geruime tijd in België verbleven, volgens uw verklaringen respectievelijk al 12 en 14 jaar (zie gehoor CGVS, p.4). Na een politiecontrole op 8 december 2016 werd u naar het gesloten centrum 127bis gebracht. Er werd een repatriëring gepland op 11 januari 2017 en twee dagen voor de geplande repatriëring, op 9 januari 2017, vroeg u asiel aan. Het is bevreemdend dat u pas begin 2017 asiel vroeg, hoewel u reeds meerdere jaren in België verbleef, u verklaarde naar Frankrijk te zijn geweest om er asiel te vragen, en u begin december 2016 door de politie werd gecontroleerd (zie gehoor CGVS, p.5 en p.7). Uw verklaringen dat u ziek was; u het niet wist en u uw zussen niet vertelde dat u asiel wilde vragen (zie gehoor CGVS, p.7), zijn niet overtuigend. Het feit dat u zodanig lang gewacht hebt om asiel aan te vragen vormt op zich een belangrijke aanwijzing voor het feit dat de door u ingeroepen vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Nigeria in grote mate kan worden gerelativeerd.

Verder dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vrees niemand te kennen bij een terugkeer naar Nigeria, dat uw zussen in België verblijven en dat de familie vrienden naar de Verenigde Staten zijn verhuisd, onvoldoende ernstig is en niet ressorteert onder een van de criteria van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade betreft. U verklaart dat u buiten het auto-ongeluk waarbij uw familieleden zijn omgekomen, geen andere ernstige problemen kende in Nigeria (zie gehoor CGVS, p.9). U stelt dat u naar België bent gekomen om bij uw zussen te zijn (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt dat er werd gevochten tussen moslims en christenen voor uw vertrek uit Nigeria, maar u persoonlijk geen problemen kende (zie gehoor CGVS, p.9). Aldus bevatten uw verklaringen geen elementen die erop wijzen dat u enige vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Nigeria koestert.

Verder dient te worden opgemerkt dat u stelt ziek te zijn. U legt ter staving van uw medische situatie een verslag neer van ZNA Psychiatrisch ziekenhuis Stuivenberg opgesteld in 2013 (zie administratief dossier). Uzelf komt niet verder dan te stellen dat u mentale problemen heeft (zie gehoor CGVS, p.6). Hoewel u beweert dat er een diagnose werd vastgesteld, blijkt u niet te weten welke (zie gehoor CGVS, p.6). Het verslag betreft uw opname in 2013 in het psychocircuit vanwege psychotische decompensatie. Het bevat een follow up verslag opgesteld in 2013, waarbij wordt vermeld dat er na de opname geen symptomen of klachten aanwezig zijn en u medicatie neemt, wat u eveneens bevestigt tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal. Hierbij dient te worden gesteld dat met betrekking tot uw medische situatie, deze elementen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor Boko Haram, kan er opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren

in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Uw administratief dossier bevat een Emergency travel certificate (n°0084/16 opgemaakt op 9.1.2017 door de Nigeriaanse ambassade te Brussel) waarmee uw nationaliteit wordt vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Overeenkomstig artikel 48/3§1 van de vreemdelingenwet moet de vluchtelingenstatus toegekend worden aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij protocol van New York van 31 januari 1967; Zoals hieronder blijkt hebben de door de commissaris generaal aangehaalde elementen geen determinerend karakter om de weigering van de vluchtelingstatus en de status van subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

Met betrekking tot de beweerde laattijdige asielaanvraag.

De commissaris generaal stelt vooreerst dat de asielaanvraag van verzoekster laattijdig zou zijn. De commissaris verwijst onder meer naar het feit dat verzoekster in 2013 in België aankwam en dat ze tot januari 2016 gewacht heeft om asiel te vragen. Dit alles werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: (...) In tegenstelling tot wat de commissaris generaal beweert kan het tijdstip waarop verzoekster asiel vroeg, niet als tegenindicatie worden weerhouden voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekster stelde tijdens haar gehoor dat ze in 2013 in België aankwam maar dat ze onmiddellijk na haar aankomst ernstig ziek werd. Ze werd hierdoor opgenomen in de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis van Stuivenberg. Verzoekster heeft het ziekenhuis enige tijd later verlaten maar ze diende een zware behandeling blijven volgen. Er dient gepreciseerd te worden dat de verzoekster in het ziekenhuis opgenomen werd wegens mentale problemen. Het feit dat ze de behandeling moest blijven volgen toont aan dat ze niet volledig genezen was. Ze nog niet in staat om zich op een klare, duidelijke en coherente manier uit te drukken. Verzoekster was mentaal niet in staat om een asielaanvraag in te dienen. Verzoekster stelde tevens in het kader van haar gehoor dat ze gedurende 10 maanden tussen 2015 en 2016 in de gevangenis gezeten heeft. In de gevangenis werd haar medische toestand van kwaad naar erger geëvolueerd. Het gebrek van coherentie in haar uitspraak werd nog sterker. Het gebrek van gezonde verstand blijkt tevens uit het feit dat ze in Frankrijk asiel vroeg maar dat ze geen gevolg gaf aan de uitnodiging. Uit al het voorgaande blijkt dat verzoekster niet in staat was om vroegtijdig asiel te vragen. De aangehaalde laattijdigheid kan dan tegen haar niet weerhouden worden.

Met betrekking tot het gebrek van elementen waaruit de vrees voor vervolging af geleid kan worden.

De commissaris generaal stelt vervolgens dat verzoekster geen element aangehaald zou hebben waaruit haar vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou blijken. Dit alles werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: (...).In tegenstelling tot wat de commissaris generaal stelde, maakte verzoekster in een zekere duidelijk dat ze vreest voor vervolging en loopt een reëel risico op het lijden en schade wegens Boko Haram. In die zin stelde verzoekster het volgende: U stelt dat er werd gevochten tussen moslims en christenen voor uw vertrek uit Nigeria, maar u persoonlijk geen problemen kende (schuin gedrukt). Verzoekster is weliswaar niet expliciet genoeg geweest over haar vrees voor Boko Haram en het feit dat ze afkomstig is uit de strek waar Boko Haram thans actief is. Verzoekster heeft geen familie in de veilige regio's. In geval van terugkeer naar Nigeria zal ze naar haar regio moeten terugkeren. Het gebrek van coherentie in de verklaringen van verzoekster is te wijten aan haar mentale aandoening. Uit het medisch verslag van de arts van het gesloten centrum 127 bis blijkt dat verzoekster nog niet genezen is. Toen mevrouw E.(...) op 15.12.2016 voor het eerst door ons gezien werd, was zij met alle medicatie gestopt en zegt dat deze niet meer nodig was. Nadat wij op de hoogte werden gebracht van haar zware psychiatrische antecedenten konden we haar toch overtuigen om terug haar vroegere medicatie te nemen (schuin gedrukt). Uit al het voorgaande blijkt dat de door de commissaris generaal aangehaalde elementen niet decisief zijn.

Met betrekking tot de medische problemen van verzoekster.

De commissaris generaal stelt vast dat verzoekster medische problemen heeft. Deze problemen vallen volgens de commissaris generaal niet onder de criteria om als vluchteling erkend te worden. Dit alles werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: (...).Het feit dat medische problemen geen grond voor asiel kunnen zijn, wordt in casu niet betwist. Verzoekster heeft haar medische problemen aangehaald om aan te tonen dat ze mentaal niet in staat is om zich al de reden van haar vrees te herinneren. Verzoekster is evenmin in staat om een duidelijke en coherente verklaring af te leggen.

Met betrekking tot de vrees voor Boko Haram.

De commissaris generaal is van oordeel dat de vrees van verzoekster voor Boko Haram niet gegrond zou zijn. De commissaris generaal verwijst onder meer naar het feit dat verzoekster uit Edo State afkomstig is en dat Edo state niet bedreigd zou zijn door Boko Haram. Dit alles werd in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: (...).Verzoekster is weliswaar afkomstig uit Edo state. Ze samen met haar ouders echter in het noorden van Nigeria gewoond. Het centrum van al haar belangen bevond zich daar. Verzoekster heeft geen familie meer in Nigeria en ze vreest dat ze in geval van terugkeer gedwongen zou voelen om naar het Noorden te gaan. Ze kan op geen sociaal systeem rekenen. De overheid zal haar met huisvesting niet kunnen helpen zodat ze zich tijdelijk in een andere regio kan vestigen in afwachting dat ze over eigen financiële middelen beschikt. De medische problemen van verzoekster zullen haar ook niet toelaten om tewerkgesteld te worden. Uit al het voorgaande blijkt dat de beslissing van het commissariaat generaal hervormd dient te worden.

Conclusie

Verzoekster heeft coherente verklaringen afgelegd, die niet in tegenstelling zijn met de algemeen bekende informatie. Hierdoor dient men vast te stellen dat haar vrees voor vervolging gegrond is; Indien nog twijfel zou bestaan over de geloofwaardigheid van haar relaas, moet toch aangenomen worden dat er voldoende elementen zijn die kunnen rechtvaardigen dat haar ten minste het voordeel van de twijfel moet worden toegekend."

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster geen ernstige poging onderneemt teneinde de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.2. Zo herhaalt verzoekster thans in haar verzoekschrift zeer algemeen dat ze "vreest voor vervolging en loopt een reëel risico op het lijden en schade wegens Boko Haram", zonder echter concrete en valabele argumenten aan te brengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar vrees voor Boko Haram wordt vastgesteld, met name: "Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor Boko Haram, kan er opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich

hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster toont niet aan dat voormelde in het administratief dossier opgenomen informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn, en ze brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van het Commissariaat-generaal weerleggen.

In zoverre verzoekster thans in haar verzoekschrift erop wijst dat zij weliswaar afkomstig is uit Edo State, maar ze samen met haar ouders in het noorden van Nigeria heeft gewoond, dat ze geen familie meer heeft in Nigeria en dat "ze vrees dat ze in geval van terugkeer gedwongen zou voelen om naar het Noorden te gaan", stelt de Raad vast dat verzoekster niet concreet toelicht om welke redenen zij zich gedwongen zou voelen om naar het Noorden van Nigeria te gaan. Het betreft een louter blote bewering en puur (hypothetisch en) subjectief aanvoelen dat op niets (meer dan dat) lijkt te zijn gebaseerd. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Nigeria in verband met de terreurorganisatie Boko Haram blijkt duidelijk dat het conflict met Boko Haram zich hoofdzakelijk in het uiterste noordoosten van Nigeria afspeelt, en dan voornamelijk in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram een reële bedreiging blijft vormen, blijkt uit de informatie dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel de moslimterreurorganisatie de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij, net als haar vader, afkomstig is van de staat Edo en de Raad ziet niet, en verzoekster maakt geenszins met concrete en valabele gegevens aannemelijk waarom zij zich niet terug in de staat Edo zou kunnen vestigen, dan wel in een andere niet in het noordoosten gelegen regio van Nigeria waar Boko Haram blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier geen reële bedreiging vormt en waar geen situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster thans zeer algemeen oppert dat "Ze kan op geen sociaal systeem rekenen. De overheid zal haar met huisvesting niet kunnen helpen zodat ze zich tijdelijk in een andere regio kan vestigen in afwachting dat ze over eigen financiële middelen beschikt. De medische problemen van verzoekster zullen haar ook niet toelaten om tewerkgesteld te worden", blijft zij steken in loutere hypothesen, blote beweringen en persoonlijke vermoedens en veronderstellingen dewelke geenszins onderbouwd worden aan de hand van concrete en objectieve elementen. Bovendien betreffen dit louter socio-economische problemen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haren hoofde suggereren, noch wordt dit door verzoekster concreet aangetoond. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ook dat zij in Nigeria reeds enkele jaren ervaring had als kapster, waardoor redelijkerwijze kan aangenomen worden dat dergelijke nuttige werkervaring verzoekster handig is om werk te vinden en alzo financiële middelen te vergaren.

Overigens dient, wat verzoeksters beweringen betreft in haar land van herkomst geen familie meer te hebben, te worden gewezen op een frappante tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en de inhoud van het door haar eerder neergelegde en bij haar verzoekschrift gevoegde verslag van het ZNA Psychiatrisch Ziekenhuis Stuivenberg van 8 augustus 2013. Immers, waar verzoekster tijdens haar gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal meermaals uitdrukkelijk

verklaarde dat haar beide ouders en drie broers in 2010 bij een autoaccident om het leven kwamen (Vragenlijst DVZ d.d. 17 januari 2017, p. 1; Verklaring DVZ, p. 5 en 7, en gehoorverslag CGVS d.d. 24 januari 2017, p. 3), staat geheel in strijd hiermee in voormeld ziekenhuisverslag te lezen dat door verzoekster en haar zus tijdens een gesprek in het ziekenhuis het volgende werd gezegd: *“Moeder leeft nog, vader overleed in 2009. Moeder lijkt een depressie te hebben gehad na overlijden van vader”* (Verslag ZNA p. 3/4). Ook in het “follow up” verslag van oktober 2013 staat vermeld dat verzoekster *“haar moeder bevindt zich nog in Nigeria”*. In de verslagen van het ziekenhuis wordt weliswaar kort melding gemaakt van een motorongeval van verzoekster zeven jaar eerder, in de periode 2006 dus, doch voorts wordt nergens melding gemaakt van een ander auto-ongeval, laat staan van het beweerde ongeval in 2010 waarvan verzoekster tijdens haar gehoren meermaals gewag maakte en dat aan haar ouders en drie broers het leven zou hebben gekost. Dergelijke contradictie ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen ten aanzien van de asielinstanties omtrent dat accident en het verlies van verschillende familieleden in 2010, alsook haar algehele en algemene geloofwaardigheid. Het werpt een heel ander licht op en ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent het feit dat zij in Nigeria geen familie meer zou hebben.

2.2.3. In de bestreden beslissing wordt daarnaast terecht gesteld dat de door verzoekster *“aangehaalde vrees niemand te kennen bij een terugkeer naar Nigeria, dat uw zussen in België verblijven en dat de familievrienden naar de Verenigde Staten zijn verhuisd, onvoldoende ernstig is en niet ressorteert onder een van de criteria van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade betreft. U verklaart dat u buiten het auto-ongeluk waarbij uw familieleden zijn omgekomen, geen andere ernstige problemen kende in Nigeria (zie gehoor CGVS, p.9). U stelt dat u naar België bent gekomen om bij uw zussen te zijn (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt dat er werd gevochten tussen moslims en christenen voor uw vertrek uit Nigeria, maar u persoonlijk geen problemen kende (zie gehoor CGVS, p.9). Aldus bevatten uw verklaringen geen elementen die erop wijzen dat u enige vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Nigeria koestert.”* Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien verzoekster er niet of nauwelijks op ingaat, laat staan dit ontkracht of weerlegt, onverminderd overeind.

2.2.4. Met betrekking tot verzoeksters mentale/psychische problemen wijst de Raad erop dat, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoekster ontkent dit niet, minstens lijkt ze dit niet te betwisten waar ze in haar verzoekschrift stelt dat *“Het feit dat medische problemen geen grond voor asiel kunnen zijn, wordt in casu niet betwist”*.

Verzoekster wijst er thans in haar verzoekschrift op dat ze *“haar medische problemen aangehaald”* heeft *“om aan te tonen dat ze mentaal niet in staat is om zich al de reden van haar vrees te herinneren. Verzoekster is evenmin in staat om een duidelijke en coherente verklaring af te leggen”*.

Verzoekster maakt deze stelling evenwel niet *in concreto* met objectieve en bewijskrachtige documenten hard of aannemelijk. Het door haar bij haar verzoekschrift gevoegde en reeds eerder neergelegde verslag van het ZNA Psychiatrisch Ziekenhuis Stuivenberg dateert van 8 augustus 2013, aldus meer dan twee en een half jaar geleden, en is dan ook te gedateerd en niet meer actueel (genoeg) om inzicht te krijgen over en een beeld te vormen van haar huidige psychische gesteldheid. Bovendien bevat het een “follow up” verslag opgesteld in oktober 2013 waarin vermeld wordt dat het goed gaat met verzoekster, dat er na de opname geen symptomen of klachten aanwezig waren en dat ze medicatie neemt, hetgeen ook bevestigd wordt in haar verklaringen aan de commissaris-generaal (gehoorverslag CGVS verzoekster d.d. 24 januari 2017, p. 6). Verzoeksters argumentatie in haar verzoekschrift omtrent haar psychische problematiek en moeilijkheden om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen, vinden bovendien geen/nergens steun in het verslag van haar recente gehoor door het Commissariaat-generaal. Verzoekster gaf tijdens dat gehoor op geen enkel ogenblik aan of te kennen ingevolge haar psychische problemen niet in staat te zijn om op coherente en consistente wijze verklaringen af te leggen en haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dit blijkt evenmin uit het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde attest van de Medische Dienst van het Repatriëringscentrum 127Bis d.d. 10 februari 2017. Hierin staat immers slechts het volgende te lezen: *“Toen Mevr. E. op 15/12/2016 voor het eerst door ons gezien werd was zij met alle medicatie gestopt en zegde dat deze niet meer nodig was. Nadat wij op de hoogte werden gebracht van haar zware psychische antecedenten konden we haar toch overtuigen om terug haar vroegere medicatie te nemen. Sinds 29/12 werd opnieuw een (onleesbaar) opgestart en sinds 29/12 werd haar dosis Zyprexa progressief opgetrokken tot vandaag*

(onleesbaar) / dag. De patiënte wordt zeer regelmatig door onszelf en het psychologisch team van ons centrum opgevolgd en stelt het momenteel relatief goed. Met de meeste hoogachting."

Uit niets blijkt derhalve, gelet op het voorgaande, en verzoekster toont niet met concrete, objectieve en recente medische documenten aan dat zij ingevolge haar psychische problematiek niet in staat zou zijn om zich al de redenen van haar vrees te herinneren en om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen, zoals ze thans op algemene wijze in haar verzoekschrift beweert. Uit de zich in het administratief dossier bevindende opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien, in weerwil van haar huidige algemene beweringen hieromtrent, dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om haar asielaanvraag op een zelfstandige, duidelijke en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekster gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal ook uitdrukkelijk aan alle vragen te hebben begrepen, ze maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor, en legde concrete en duidelijke verklaringen af. Verzoeksters gehoren geschieden op een normale wijze en hieruit kunnen geen/nergens problemen worden afgeleid. Niets wijst er aldus op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens de gehoren dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Dit blijkt nergens uit en vindt derhalve geen steun in de gehoorverslagen, en verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Uit niets blijkt aldus en verzoekster –die *nota bene* in strijd met haar overige algemene beweringen haar verzoekschrift concluderend besluit met te stellen dat "*Verzoekster heeft coherente verklaringen afgelegd*"– toont niet met concrete en valabele gegevens aan dat zij omwille van haar mentale problemen/psychische situatie in de onmogelijkheid verkeert om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Haar betoog dienaangaande kan geenszins worden aanvaard.

2.2.5. In tegenstelling tot wat verzoekster thans meent, relativeert de vaststelling dat zij hier in België jarenlang heeft gewacht alvorens een eerste maal asiel aan te vragen –ze verklaart in 2013 in België te zijn aangekomen, afgezien van een verblijf van een paar dagen in Frankrijk steeds in België te hebben verbleven en vroeg pas op 9 januari 2017 voor het eerst asiel aan- wel degelijk en op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij overeenkomstig artikel 48/6, tweede lid, d), indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zo spoedig mogelijk een asielaanvraag in te dienen, *quod non in casu*.

Verzoekster tracht de laattijdigheid van haar asielaanvraag vergeefs te verschonen door te wijzen op haar mentale situatie: "*verzoekster was mentaal niet in staat om een asielaanvraag in te dienen*", zo oppert ze zeer algemeen in haar verzoekschrift. Ze herhaalt dat ze in 2013 in de psychiatrische afdeling van het Antwerpse Stuivenbergziekenhuis werd opgenomen, stelt dat ze het ziekenhuis enige tijd later heeft verlaten, maar een zware behandeling diende te blijven volgen, en merkt op dat het feit dat ze een behandeling moest blijven volgen aantoont dat ze nog niet volledig genezen was, en dat "*ze nog niet in staat om zich op een klare, duidelijke en coherente manier uit te drukken*" was. Tevens herhaalt ze dat ze in de periode 2015-2016 tien maanden in de gevangenis heeft gezeten, en ze voegt eraan toe dat "*In de gevangenis werd haar medische toestand van kwaad naar erger geëvolueerd*" en dat "*Het gebrek van coherentie in haar uitspraak werd nog sterker*".

Verzoeksters argumentatie kan echter niet worden bijgetreden en verklaart, noch rechtvaardigt haar zeer laattijdige asielaanvraag. Immers, verzoekster staft haar huidige beweringen dat ze eerder niet in staat zou zijn geweest om asiel aan te vragen en dat ze, zelfs beweerdelijk heden nog, niet in staat is om zich op een klare, duidelijke en coherente manier uit te drukken, niet met concrete, objectieve en bewijskrachtige documenten. Uit het door haar eerder neergelegde en thans bij het verzoekschrift opnieuw aangebrachte verslag van het ZNA Psychiatrisch Ziekenhuis Stuivenberg in 2013 blijkt dat verzoekster na haar opname in het ziekenhuis in de periode van 20 juni 2013 tot en met 8 augustus 2013 het goed stelde. Zo staat in het verslag van oktober 2013 betreffende de "*follow up na opname in het psychose circuit*" o.a. het volgende te lezen: "*Patiënte vertelt dat het goed gaat. Ze woont bij haar zus in. Dit verloopt goed. Ze helpt mee in het huishouden als haar zus naar het werk is. (...) Gezamenlijke vriendengroep, hierdoor veel sociale contacten. (...) Geen klachten van bijwerkingen van de medicatie.*" Eveneens wordt vermeld: "*De patiënte; normaal bewust. Er is een normale oriëntatie in tijd, ruimte en in eigen persoon. Er zijn geen duidelijke stoornissen in de geheugen-, aandachts- en*

concentratiefuncties. Patiënte is in contact open, vriendelijk, coöperatief en maakt sociaal adequaat oogcontact. De spraak heeft een normale toon, tempo en volume. Het formeel denken is coherent en normaal van tempo. Er zijn geen wanen, hallucinaties of dwang. (...) Momenteel geen symptomen of klachten aanwezig". Omtrent de periode van haar verblijf in de gevangenis in de periode 2015 en 2016 ontbreekt, net als van haar algemene beweringen omtrent de verslechtering toen van haar medische toestand, elk begin van bewijs. Verzoekster toont derhalve niet aan, gelet op voormelde bevindingen en bij gebrek aan concrete elementen waaruit het tegendeel zou blijken, dat zij voor 2017 (omwille van haar mentale situatie) in de onmogelijkheid zou zijn geweest om asiel aan te vragen. Ze maakt dit allerminst aannemelijk, doch beperkt zich tot het uiten van blote en weinig of niet ernstige beweringen.

Waar verzoekster dienaangaande nog oppert dat *"Het gebrek van gezond verstand blijkt tevens uit het feit dat ze in Frankrijk asiel vroeg maar dat ze geen gevolg gaf aan de uitnodiging"* wijst de Raad erop dat verzoekster voorheen tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde dat ze asiel aanvraagde in Frankrijk, maar dat ze er maar enkele dagen verbleef en bij haar zussen in België zou zijn: *"Ik werd tegengehouden en gecontroleerd en mijn vingerafdrukken werden genomen. Ik verbleef echter maar 3 dagen in Frankrijk. Ik zou bij mijn zussen in België zijn"* (Verklaring DVZ d.d. 17 januari 2017, p. 8). Op de vraag gesteld tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken of er een specifieke reden is waarom ze precies in België een asielaanvraag wilt indienen, antwoordde ze als volgt: *"Ik wil bij mijn 2 zussen hier in België zijn"* (Ibid., p. 9). De vaststelling dat verzoekster in Frankrijk, waar ze blijkens haar verklaringen aan de commissaris-generaal in 2015 naartoe ging om er asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS d.d. 24 januari 2017, p. 7), asiel heeft aangevraagd, maar vervolgens ervoor koos om geen verder gevolg aan het verdere verloop van die asielprocedure te geven –ze ging niet terug op de datum dat haar gevraagd werd om terug te komen-, valt, net als de vaststelling dat zij liever in België asiel zou aanvragen en zij dit hier pas begin 2017 effectief deed, moeilijk te rijmen met, doch strookt hoegenaamd niet met het hebben van een ernstige vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

De vaststelling dat verzoekster na haar jarenlange verblijf in België pas op 9 januari 2017, nadat ze een maand eerder bij een politiecontrole werd meegenomen omwille van haar illegale verblijf in België en naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel werd overgebracht én nadat een repatriëring op 11 januari 2017 was gepland, voor de eerste maal in België asiel aanvraagde, lijkt louter of veeleer te zijn ingegeven door de wens/poging om alzo een repatriëring naar haar land van herkomst te vermijden. Verzoeksters persoonlijk gedrag en laattijdige asielaanvraag getuigen allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, doch doen daarentegen vermoeden dat zij er eerder op uit is haar verblijf hier te verlengen dan dat ze nood zou hebben aan internationale bescherming.

Verzoekster voert derhalve geen goede redenen aan om haar laattijdige asielaanvraag te verantwoorden (cf. art. 48/6, tweede lid, d)). Dit geldt des te meer aangezien uit het medisch verslag van 8 augustus 2013 meldt dat *"patiënte is Nigeriaans en illegaal"* waaruit blijkt dat zij zich reeds jarenlang bewust was van haar precarie verblijfsituatie.

2.2.6. In zoverre verzoekster haar verblijf hier in België omwille van (de band met) haar zussen wilt bestendigen, wijst de Raad erop dat zij zich hiervoor van andere procedures dient te bedienen. Met betrekking tot de beoordeling van haar medische problemen wijst de Raad er net als de commissaris-generaal op dat zij hiervoor dient gebruik te maken van de geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontcrachten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoekster voert voorts geen concrete argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre zij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen zou beroepen op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij

toont niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

W. MULS